

הורז השבת



הוד התורה

יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 052-7184951

673

התשע"ג

מקץ

כתובת המערכת

חגם סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 16:06

מוצאי שבת 17:17

מוצ"ש ור"ת 17:49

הזמנים לפי אופק אלעד

שמרו על קדושת העלון

חכם 'אריח' ורב 'רצף'...

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

אח כן, הרמזור מלמד אותי שלושה יסודות בעבודת ה':
(1) לעולם אין לרוץ ריצה עיוורת בעבודת ה'. גם אם הכביש חלק ויש לאדם את כל הנתונים בשביל להמשיך במרוץ הרוחני, הוא חייב לבצע מידי פעם עצירה מוחלטת ולתת זכות קדימה לאחרים, ואין לו רשות להתעניין רק בעצמו והתעלותו ולהתעלם מצורכי הזולת.

(2) מי שנתפס עובר באדום - משלם על כך, וגם בעבודת ה' מי שלא יודע לעצור למען הזולת והוא דוהר כל הזמן ודואג רק לקידומו האישי - הרי שעלייתו הרוחנית מכונה 'מצווה הבאה בעבירה', והוא ייענש על כך.
(3) ברמזור ירוק נוסעים ובאדום עוצרים, אך יש מצב ביניים שהרמזור נעול על 'כתום מהבהב'. בזמן הזה הנסיעה אומנם מותרת - אלא שדרושה זהירות יותר מתמיד, מפני שמערכת הרמזור כרגע נמצאת במצב 'לא פעיל', ואחריות הניווט מוטלת על האדם בלבד ללא עזרה חיצונית.

מי שיש בעבודת ה' יש זמנים שהרמזור ירוק... הכל תקין ואתה בכלל, וחובתך לשקוע בבורה ועבודת ה' בכל הכוח. יש זמנים שהרמזור אדום... הילדים מסתובבים ללא פיקוח וכי'. וחובתך לבצע עצירה זמנית מוחלטת כמה הגעים למען הזולת הזקוק לך כעת. יש זמנים שהרמזור נעול על כתום מהבהב... 'כרגע' הכל בסדר - אך הזולת נמצא במצב משתנה ואי אפשר לדעת מה יהיה עימו ברגע הבא, ואלי הוא יזדקק לעזרתנו. האישה חלשה, היא אומנם פעילה ונמרצת - אך ניכר עליה שבזמן הקרוב היא תזדקק לעזרה נוספת כדי לא לקרוס. באותם זמנים צריך אומנם להמשיך את העלייה בעבודת ה' ולנצל את הזמן הפנוי לתורה יכל עוד זזה לא בא על חשבונה, אך בו זמנית צריך להיות ערני לנתוני השטח יותר מתמיד - כדי למנוע ריסק וטאונה או נזק בסביבתנו.

סיפור נוסף קרה עם אחד מגדולי הדור הקודם שהראו לו בפעם הראשונה 'טרנסיוטורי' וסיפרו לו שהקופסה הזו מתחברת למרחקים וקולטת תחנות רדיו ומגשרת על פערי המרחק, והרב בלע את המידע בסקיפה ושאל בהתלהבות 'ומה יש בתוך הקופסה הזו?' והחבר'ה ענו 'חוטים וכל מיני פריטים אלקטרוניים', והרב המשיך להקשות 'ומה יקרה אם יתלשו מבפנים איזה חוט? או שבו אלקטרוני? והחבר'ה השיבו 'המכשיר כבר לא יעבוד'.

מזה הרב את דבריהם ואמר: עכשיו אני מבין... התפילין שלי משדרות תפילות ומחשבות קדושות לאלוקים ומגשרות על פערי המרחק ומחברות אותי עם העולמות הכי עליונים וטמירים. אך אם בתוך התפילין יש חוסר ארטיקלי אלקטרוניים (באותיות) או שיש בעיות במגנים (דיבור באותיות) או שחסר חוט (תג מעל האות), אזי התפילין נפסלות והם כבר לא עובדות. בדרך חשיבה זו צעד גדול נוסף בישראל ואמר שמתניוק לומדים איך צריך להתפלל.

(1) כשהתניוק רוצה משהו - הוא רץ לאבא שלו. גם האדם היהודי צריך להבין שהכתובת שלו לכל דבר זה אבאליה שבשמים, ולא קוסמים ומקשקשים בקלפים וקוראים בתה ומעיינים בקפה ומערבבים בקקאו ומתחזים לאליהו.
(2) התניוק בוכה בכל הכוח. גם האדם היהודי המתפלל לה' התפילה צריכה לבקוע מכל נימה בגופו בבחינת 'כל עֲצֻמוֹתַי תִּאֲמַרְנָה' (תהלים ל"ה י'), ולא להתבייש לבכות לפני ה' ולהמטיר לפניו דמעות כמים ולהפעיל את הכוח העצום שנקרא 'שערי דמעה לא ננעלו' (ב"מ י"ט י"א).

(3) התניוק בוכה על כל קשקוש ללא הפסקה, ועד שלא מלאים את רצונו הוא לא נכנס. גם האדם צריך להתמיד במצוה ולהרבות בה עד שיענה, וכל עוד הוא לא נענה אל לו להתייאש ולהפסיק להתפלל. שהרי מי יודע מהי כמות התפילות הרוחנית שנגזר עליו להכין כדי לקבל את הישועה? [הרי זה לא קשור רק לכמות המצוות והעבירות - וזה תלוי בנתונים נוספים].
(4) התניוק אוהב להתרפק על אביו. גם האדם היהודי צריך להתרפק על המצוות וכל מה שקשור לעבודת ה', ואל לו לעבוד את ה' בצורה סינטיטית ויבשה כתניוק הבורח מבית הספר.

סיפור נוסף מסופר על אחד מחכמי ישראל באמריקה שבבוקר שלמחרת הבחירות ניגש למאן דהוא ושאלו: נו, מי נבחר? האיש היה המום מהשאלה ולא הבין 'מה לכהן בבית הקברות' - ומדוע הרב הקדוש מתעניין בפוליטיקה, אך הוא התבייש מהרב וענה 'אלמוני', וכאשר הרב שמע את שם הנשיא שנבחר - הוא ברך בשמחה והתרגשות 'ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם שלא עשני גוי, ומיד הסביר את עצמו:

וְיָהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרָעָה חָלְמָ... וַיִּקָּץ פְּרָעָה וַיִּשָּׁן וַיַּחֲלֵם שְׁנִית... וַיִּשְׁלַח וַיִּקְרָא אֶת כָּל חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם... וַיִּסְפָּר... לָהֶם אֶת חֲלֹמוֹ וַאֲבִין פּוֹתֵר... וַיֹּאמְרוּ יוֹסֵף, אֵת אֲשֶׁר הֶאֱלָקִים עֲשָׂה הַגִּיד לְפְרָעָה (בראשית מ"א א' כ"ח).

בפרשת השבוע התורה מתארת לנו על חלומותיו המעניינים של פרעה, חלומות עמוסים בדמיון פורה ומתמיהים את השכל ונוגדים כל בדל של הגיון. פרות עולות מהאור... (ממתי ביאור יש פרות?) פרות רזות אוכלות שמנות ונשארו רזות... (היתכן?) שיבולים בולעים שיבולים... (וכי לשיבולים יש פה?). אין ספק שאם אנו היינו חולמים את חלומות פרעה, אזי היינו מתעלמים מהם באותו רגע עם הנימוק התורני המפורסם 'חלומות שוא ידברו' (וכריה י' ב'). אך למרבה הפלא והשעשוע, פרעה נהג אחרת.

פרעה עשה מהחלום עסק גדול וכינס את המטבחון המצומצם ואת שריו ויועציו וחבורת נכבדיו והודיע להם על הטרדיה הנוראה שפקדה אותו, והוא ביקש מהם שיירתמו למבצע הלאומי הכביר ויפתרו את חלומה הסבוך. אך למרות מאמצי החרטומים וכל ראשי האינקליפטוסים שהיו שם - הם לא זלחו את המשימה ולא הצליחו לקלוט לפיתרון, והיה צורך להזעיק מהכלא את האסיר המפורסם 'יוסף' ולשתף אותו בצרה ולבקש את עצתו. כהרף עין יוסף מבור הכלא והחלום נפרס בפניו, ויוסף פתר את החלום במשפט אחד: 'את אֲשֶׁר הֶאֱלָקִים עֲשָׂה - הַגִּיד לְפְרָעָה'.

פרעה החמום! דע לך שבחלום הזה אלוקים העביר לך סודות גדולים ופרס בפניך את 'מפת העתיד הכלכלית' 14 שנים הבאות, ועליך לתכנן את צעדיך כראוי ולהצמיד את הממלכה בהתאם לאינפורמציה האלוקית הרמוזה בחלום. זהו הסיפור המפורסם של חלומות פרעה, סיפור שמוכר לכל זאטוט וקושע ונער וישיש עוד מהגן של ציפי ושושי, ואין צורך להרחיב בו את היריעה. אלא שכאן הבן עומד ותמה וישאל גדולה בוקעת מעומק נשמתו:

נו נו, פרעה חלם... יוסף פתר... אין ספק שהסיפור הזה מעניין ואפשר להרדים איתו לא ילדים כראוי לפני השינה. אך מדוע זה נחקק בספר התורה לנצח? מה אני הקטן אמור לקחת מהדברים הללו 'צידה לדרך'? כיצד הסיפור הזה מוסיף לי תוכן בעבודת ה'?

והרי ידועים דברי רבותינו הקדושים על הפסוק 'יָכַל מַעֲשֵׂה תַקְפוֹ וַגְּבוּרָתוֹ וּפְרָשְׁתוֹ נִדְלַת מִרְדֵּיכֶם... הַלֹּא הֵם פְּתוּבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מִדְיָ וּפְרָס' (אסתר ב' ב), 'ההמגילה מדגישה בפנינו שהתנ"ך הקדוש אינו מקבץ 'מעשיות עתיקות' אלא כולו 'נבואות ומסרים לדורות' וכל פרט שלא מכליל תוכן רוחני לא נכנס לתנ"ך, ומי שמחפש היסטוריה ומעשיות עתיקות - עליו לעיין בספר מלכי הימים של מלכות פרס, ולא לחפש זאת בתורה הקדושה.

אם כן מדוע בפרשתנו התורה לא מקמצת במילים והיא מאריכה בפנינו בענייני חלומות פרעה - יהיו מעניינים ומשעשעים ככל שיהיו?

האמת היא שהמעניין בספרות חז"ל מוצא שם חידושים נפלאים על עניין חלומות פרעה וצורת הנהגת ה', ומובן מדוע התורה האריכה בעניין. אלא שרצוננו להעלות כאן הסבר נוסף על פי דרך 'הרמז', מהלך רם ונישא שיחכים אותנו בעבודת ה' ויורמים אותנו לגובהי מרומים, והדברים יובנו על פי מחרזות הסיפורים הבאים [שקראו באמת, והם אינם 'משל']:

פעם אחת נסע יהודי תלמיד חכם למסור שיעור באיזה מקום, וברוך ה' הכביש היה פתוח והנסיעה זרמה ללא תקלות. אך להפתעתו הרבה הנהג שהסיעו עצר פתאום את הרכב, והמתין 'לכלום' במשך שתי דקות. ראה זאת התלמיד חכם ופנה אל הנהג בשאלה: הרי הכביש פנוי והזמן דוחק. אם כן לכבוד מה העצירה הזו? והנהג השיב: ידידי וחביבי, הכביש אומנם פנוי והדק איתך. אלא שבקטע כביש זה נוסף לנו נתון חדש ושמו 'רמזור', וכל עוד שהוא אדום - אני בדם!

שמע הרב את הדברים ושאל: ומה מטרת המחוקק בהצבת הרמזור? מדוע הוא שפך שניעצור את הנסיעה למרות שהכביש פתוח ויש מספיק דלק במכל והזמן נוסף בעורפנו? והנהג ענה: בכביש יש נתיבים והצטלבויות ומסלולים רבים ואנחנו לא חיים לבד, ויש חשש שאם נמשיך לדהור - נתנגש עם רכב שבא מצד אחר ונרמס אותנו. משום כך הנהיג הממשל סדר לקבע שיש זמנים שאנו נוסעים והאחרים עוצרים - ויש זמנים הפוכים, ולוח הזמנים הזה טמון בירוק אדום שברמזור.

שמע הרב את הדברים הללו והחל לעיין ולמשמש בהם, והוא שאל את עצמו: מדוע ה' המציא את הדבר הזה? כיצד זה יכול להחכים אותי בעבודת ה'?

מוקדש לע"נ יחיא בן יוסף ת.נ.צ.ב.ה.

בברכה הזו היהודי מודה לה' שלא עשה אותו גוי. ומה אתה חושב, שהכוונה לגוי עלוב עם ראש נבוב הסגור במאסר וכלוב על שעבר על איזה חוק אנונימי שלא כתוב: לא ולא! בברכה הזו היהודי מודה לה' שלא עשה אותו גוי - יהיה איזה גוי שיהיה, ואפילו הנכבד והחשוב ביותר. מה שחלף אפילו היהודי הכי פשוט - נשמתו מרוממת מהגוי הכי נשגב ובתוכו יש חלק אלוהים שמעל, כאלו קיים באומות העולם.

משום כך בכל יום לפני שאני מברך את הברכה הזו אני מהרהר בשמו של הנשיא המכובד ומודה לה' שלא עשה אותי גוי - גם לא גוי כזה, וכיון שהנשיא אתמול התחלף - תפצתי לברר את שמו של הנשיא החדש כדי לברך כראוי ולהודות לה' שעשה אותי חשוב מכל גוי - גם מאותו נשיא פורח וזורר ומכבד.

נעצור כאן את מקבץ הסיפורים - למרות שאפשר להאריך בהם עד בלי די, ונסכם את המכנה המשותף השזור בכלם במילים ספורות:

אותם גדולי עולם הביטו על כל ענייני הגשמיים עם 'משקפים רוחניים' והם ידעו להוציא מכל דבר גשמי חיזוק רוחני ומסר אלוהי. ומה גרם להם לחשוב בכיוון הזה? **הם ידעו בעומק נפשם שבעולם הזה אין דבר שנברא 'סתם' ומאחרי כל פריט והיט מסתתרת נקודה רוחנית.** אם לא כן, בורא עולם לא היה בורא את הדבר הזה!!!

זה בעצם שתי המסרים שהתורה רוצה שניקח מחלומותיו של פירעה. **א** שִׁפְתָּךְ עֵינֵי רֹחַנִיּוֹת וְנֹדַע לְתָרְגָם כֹּל חֵפֶז וְחִלּוֹם לְעִבּוֹדַת אֱלֹהִים וְנִבְיָן שֶׁלֹכַל דָּבָר גִּשְׁמִי דֵשׁ בְּחִינָה שֶׁל **אֵת אֲשֶׁר לְאֲתָרִים עֹשֶׂה הַגִּיד לְפִרְעָה** - ובעצם מאחרי כל חלום וחפץ מסתתר 'מסר אלוהי' שיוכל להועיל לנו בעבודת ה', ועליו לחפש אותו. כן כן, בכל מקום - ואפילו במקום זר ומזר כמו חלומות פרעה התמוהים, ואפילו במקום רעוע וטמא כמו מצרים שהייתה שקועה 50 שיערי טומאה כמבואר בחז"ל, ואכמ"ל.

ב התורה הקדושה רוצה שנדע שמי שראשו מטונף והוא שקוע בעומק הטומאה - אין לו סיכוי להבין את הקדושה והרוחניות הטמונה בדברים הגשמיים, וזו הסיבה שיועצי וחרטומי פרעה נשכלו במשימה. מצד שני, רק מי שקדוש וטהור כמו יוסף הצדיק שהיה זך ונקי מכל טומאה וזוהמה וזאתוה ועבירה, רק לאדם כזה יש עיניים רוחניות תקינות וכלים וכוחות לקלוט לעומק הקדושה הטמונה בחלום, או בכל דבר גשמי אחר.

הדברים הללו היו ברורים לרבותינו - וזו הייתה גישתם ומשנתם מיום היוולדם ועד שעצמו את עיניהם הקדושות, ואין פלא שמשופר עליהם לקט הסיפורים הנפלא הנ"ל.

האמת היא שמדובר בנושא מאוד עדין שצריך זכות כדי להבין אותו, אך אין ספק שמי שיאמץ את רוח הדברים ויתעמק בסיפורים שהעלנו כאן - יצליח להבין את הגישה והשיטה ולהעתיק את סגנון החשיבה הזה לכל דבר, ולהוציא עבודת ה' מכל מקום.

למען המחשת הדברים ותרגול הנתונים - נעלה כעת לבמה את חכם 'אריח' ורב 'צ'פ'י, ונראה איך אפילו מבלטה ניתן ללמוד יסודות נפלאים בעבודת ה', כאשר 'אריח' הוא המשל, והנמשל זה 'חינוך הילדים'.

1 כשמצמידים אריח לקי, דופקים עליו בעדינות. אם דופקים חזק, הוא מתפוצץ. **המסר** - כאשר רוצים לחנך ילד צריך לפעול עימו בעדינות ורך, ובעת הצורך להפעיל עליו נקשות 'עדינה'. אם מפעילים עליו יד קשה מדי, החינוך (האריח) עלול להתפוצץ.

2 כשיש צורך להכות על 'אריח סורי' שלא מוכן להיכנס למקום שהצבנו לו, אזי משתמשים בפטיש מיוחד מצופה גומי כדי לרפד את המכה. אם משתמשים בפטיש ללא ריפוד גומי, אפילו אם נותנים מכות עדינות - האריח מתפוצץ.

המסר - כשיש צורך לחנך ילד סורר כדי לנתב אותו למקום הנכון, אזי חובה לרפד את המכה ולהפעיל 'ימין מקרבתי' בזמן שמפעילים את 'השמאל דוחה'. אם מפעילים רק 'שמאל דוחה' ולא מרפדים את התוכה עם 'ימין מקרבתי' החינוך עלול להתפוצץ.

3 איך משנים לאריח את המידות? סורטים אותו עם מכות קרמיקה - ואחר כך מכים בעדינות עם ידית המכונה, עד שהאריח נחצה מידותיו משתנות. אך לא מנחיתים מכה חזקה בפעם אחת - ולא חותכים את האריח במסור, כדי שהוא לא יתפוצץ.

המסר - כשרוצים לנטות לילד את המידות [הרעות], צריך לפעול בחכמה. בהתחלה רק חורצים עליו סימן... על ידי שמגלים לו מהי הדרך הראויה והשלמות של אותה מידה שהוא לוקה בה - ואט אט עם הזמן מכים על נשמתו בעדינות ומנוטים אותה לכביש הנכון, ובמשך הזמן מידותיו ישתנו בעזרת ה'. אך מי שמחנך בגישה של 'ראש בראש' וחובט בילד מכה רבה ומנסה לקצץ את מידותיו ברגע אחד, זה רק מפוצץ את החינוך.

4 מכות הקרמיקה חותכת רק קווים ישרים. אך מה עושים כשיש צורך לבצע חיתוכים מורכבים בכל מיני צורות גיאומטריות? משתמשים בלהב 'הילום'.

המסר - באמצעות המחמאות והפרגון והחמימות... אם משדרים לילד שהוא יהלום, ניתן לבצע על את השנויים הכי מורכבים. אך אם מונעים ממנו את המחמאות והחמימות ומחכים אותו בצורה קרה, מפסידים בעצם כלי עבודה גדול בחינוך הילדים.

5 אריח שנכנס לקיר בצורה לא סימטרית ושקע לצד מסוים - איך מיישרים אותו? לוחצים על הצד הנגדי - והוא מתאזן.

המסר - ילד שהתנהגותו 'שקעה' באיזו נקודה וצריך ליישרו, מומלץ לבא אליו מכיוון אחר - כיוון שבסדר אצלו, ומשם ללחוץ עליו וליישר אותו בנקודה שבה הוא רפוי. להבליט את מעלותיו - ומשם לחלוץ על הנשאל הקלוי, ולחזק אותו בנקודה הרפוייה.

[הרב טוען שלימוד המשנה של הילד דורש שיפור? אל תפנה לילד ותטיף לו 'מוסר' חובט בצורה ישירה, אלא תפעיל עליו את הלחץ בצורה הבאה: ברוך ה' הרבנים מרוצים ממך בכל המקצועות והם אומרים שיש לך יכולת לעמוד בקצב הלימוד להתמודד עם החומר בצורה נפלאה, ואין סיבה שלא תוכיח את עצמך ותשקיע 'בם' שיעור משנה...]

6 אם מדביקים את האריח על כלכות - ההדבקה גרועה ורעועה, והאריח עלול להתפרק עם הזמן.

המסר - אם מרעפים על הילד חינוך לעשייה חיובית (עשה טוב) אך לא מנקים אותו ממידות רעות ולכלוכים רוחניים (סור מרע), אזי הכלוך יוצר מחיצה ויוצר חוציצה בין הילד לחינוך, והילד עלול להתנתק מחינוכו ולהתרופף ביראתו במשך הזמן.

7 רצף מקצועי לא נמדד רק במהירות העבודה - אלא בעיקר בשלמות ובאיכות העבודה, והקצב הוא רק 'מעלה' אך לא 'התכלית'.

המסר - מה שקובע בחינוך הילד זו לא כמויות החינוך והמדרגות העצומות שמרעפים עליו אלא 'האיכות והשלמות' של כל נושא שמחנכים בו, ועל זה צריך לשים בעיקר את הדגש. על חינוך איכותי, ולא על חינוך סטוטנאי!

8 אם לא ממלאים את האריח בפינות - הוא עלול להישבר מכל מכה. **המסר** - אסור להשאיר חורים בחינוך, אחרת הילד עלול להישבר ולפול דרך אותם פינות שבהם זוללנו ולא שמונו תחתיהם מספיק מילוי, ולהיאבד חלילה.

9 לא כל האריחים שווים. יש מיוחדים לרצפה, לחיפוי קירות, להתמודדות עם חום גבוה, לפסי לעיטור, משום כך לכל אריח יש 'רמת שחיקה' בהתאם למטרה שלו וכי, וברור שצריך להתאים לכל מקום את האריח שלו.

המסר - חנוך נלער על פי דרכו ונתונו - ולא ראי זה כראי זה, וצריך להתאים את צורת החינוך למידות ותונו הענר - בדיוק כמו שמתאימים את הנעל לרגל ולא קונים את אותה מידת נעל לכל בני הבית.

10 אם השורה הראשונה עקומה - כל הקיר יצא עקום. **המסר** - מרגע הלידה יש להקפיד על חינוך הילד, מפני שגם בשנים הראשונות 'ישכלו' עוד לא מבין 'נשמתו' קולטת ומפנימה, ובעיקר מה שחודר לתוכו בגיל הרך קובע את

איכות חינוכו בעתיד. [ענין בסוגיה של אשרי יולדתו (אבות ב' ח)].

10 צורת האריח היא מרובעת וגבולותיה ברורים.

המסר - בחינוך הגבולות צריכים להיות חדים וברורים, ולעולם אין לעגל פינות ולהקל ראש בנושא. רק כך מצליחים בעזרת ה'.

[האמת היא שאפשר להאריך עוד ולהעמיק בתורתם הרחבה של רב אריח וחכם בלטה, אציין רק שעשיתי בדיקה זריזה והגעתי לעוד עשרה מסרים נפלאים שהם מעבירים לנו, אך הנייר צר וקצר ומשום כך נסתפק בזה].

שרה תחתונה: ניתן לפרק כל דבר גשמי ולהתרגם אותו ליסודות רוחניים ולהפיק ממנו מסרים נפלאים בעבודת ה'. לא רק מטרינוסטור ונשיא אמריקה ומערכת הרמזורים כמו שראינו בסיפורים קודמים - אלא גם מבלטות ושאר ירקות ופירות, והחכמה היא לחפש בכל מקום את הרוחניות המסתתרת מאחרי הגשמיים ולהתעלות על ידי זה בעבודת ה'.

כולנו יודעים שכאשר נגר והשמלאי ומסגר נקלעים לבית לא מוכר, כל אחד פוזל שם למשהו אחר! **הנגר** פוזל לארונות מטבח ובדוק אם הם עשויים מסיבית או סנדביץ' ואיזה פרזול הושקע בהם... **המסגר** מתעניין בעובי פרופיל הסורגים ואיכות ההלחמות והאם הסורג מגולוון... **החשמלאי** בוחן את השקעים והתאורה וישביל על מפסקים נפרדים בלוח והאם יש שקע כוח נגיש בכל חדר, כל אחד בוחן את המקום בהתאם לתחום לעיסוקו.

להבדיל בין הקודש ובין החול - כאשר האדם היהודי נפגש עם דבר מה, באופן אוטומטי הוא צריך לחבר את זה למותו שלו - לרוחניות ועבודת ה'. כך חיו רבותינו, ומשום כך באופן שיטתי הם תרגמו את כל פלאי הטכנולוגיה שהם פגשו לעבודת ה'.

הם טענו שהמצלמה מלמדת אותנו את היסוד של 'עין רואה', הטייפ המקליט מחכים אותנו 'באוזן שומעת', הוידאו המסריט מדגים לנו את 'כל מעשיך בספר וכתבים' ויש רק רבעו עליון של מעשה הבריות נחקקות בו והכל מתועד שם לנצח בצורה נעה ממש כמו בוידאו.

הגדולה של חכמי ישראל היא שגם כאשר הם נפגשו עם דבר שעל פניו לא לימד אותם שום דבר מיוחד, גם אז הם הפכו אותו לחתיכת תורה ובחנו אותו עם משקפי ההלכה.

השכלול הזה הופך את החפץ למוקצה בשבת? צורת המסחר הזו נחשבת לאיסור 'ריבית'? הסיפור הזה נקרא לשון הרע?...

הגשמיים של חכמי ישראל הייתה מתובלת ממיד ברוחניות והם הפכו אותה לעבודת ה' לכל דבר, ואין פלא שהמרא מכריזה עליהם בקול רעש גדול שאפילו שיחת חולין של תלמידי חכמים מונחים בה גופי תורה רבים וניתן ללמוד מזה הרבה הלכות ומוסר ה' (סוכה כ"א ב' וענין ד"ק תהלים א' ג).

ונעתם על צורת ההסתכלות הזו?

לקשר כל דבר לעבודת ה'?

נעריך ע"י הר' **אברהם א"י** ה"ו

האושר שבנישואין

"מזון הנפש" = מת מצווה!

התורה הקדושה מצווה את הכהן לנהוג בקדושה ופרישות יתירה, עד כדי כך שהיא אוסרת עליו להיטמא אפילו לקרובי משפחתו. אלא שבמקום אחד ויחיד התורה משנה את הכללים. "במת מצווה"...

כחן גדול הרואה "מת מצווה" - מחוייב לטפל בו ולהביאו לקבר ישראל, **למרות שעל ידי זה הוא משהה כמה ימים את כל המפעל הרוחני שלו, את עבודתו בבית המקדש.** וכל זאת למה? משום "שמת מצווה" אין מי שיטפל בו. אם לא יביאו הכהן לקבר ישראל - הוא יישאר כך מוטל בבזיון לנצח, **והתורה חסה על כבוד "גופתו" של היהודי** - והיא מחייבת את הכהן הקדוש והפרוש להיטמא ולטפל באותו נפטר.

מה זה קשור לשלום בית? כל אדם צריך להסתכל על בן זוגו לפחות כעל "מת מצווה". מה הכוונה?

כל אדם שמתחתו, הופך להיות מעין "הורה" של בן זוגו. הוא אמור לדאוג ושיהיה לו טוב, לשאת עימו בעול החיים, לדאוג לטרפד ולרפד את קשייו, האישה מחכה לתמיכת בעלה, לגבר נחוזה תמיכת אשתו...

ואם אחד מבני הזוג לא מפקיע כראוי "במזון הנפש" של בן זוגו, אף אחד לא ישלים במקומו את החסר הזה - ויש על כך קפידה בשמים כמו על מת מצווה ממש.

האמת היא שזה חמור הרבה יותר, שהרי "במת מצווה" התורה חסה על כבוד גופתו של "יהודי מת", ואילו כאן אנו מדברים על צורכי נפשו של "יהודי חיים" (ענין שו"ע הלכות צדקה - יו"ד ר"נ ס"א, ותבין עד כמה הדברים דקים).

בואו נעמיק יותר. לכל אדם יש צורך במזון 'נפשי' כמו שיש לו צורך במזון גשמי, והוא חייב לקבל זאת 'במינון מלא'. ואם הוא לא מקבל את התמיכה הזו מבן זוגו, הוא עלול למצוא לו אוזן קשבת במקום אחר. אצל חבר בעבודה, שכן בבנין... וברור שזה לא בריא לפתח קשר נפשי עם אדם זר **"במקום"** עם בן הזוג. זה הורס את השלום בית ומונע את חיבור הנשמות. ואם מדובר "באישה" - זה עלול להיות גם מסוכן, וכמו שאמר אחד מגדולי ישראל את המשפט הבא: אוי לו לאדם שאשתו צריכה לקבל את תשומת הלב והמחמאות - מהירקן או מבעל המכולת, ואכמ"ל.

לכן, כל אחד מבני הזוג אמור **ליזום ולפתח** את "המזון הרוחני" של בן זוגו, לתת תשומת לב ומחמאות, להראות התעניינות ופרגון, להושיט עידוד ותמיכה "תימדיית", לגלות הבנה והתחשבות ונשיאה בעול... והחשוב מכל, **לרחח אחר מצב הרוח של השני** - ולא להמתין עד שתיווצר בעיה ואז להגיש את העזרה. להעניק ולהשפיע "מזון נפשי" - תמיד - ובדליים גדושים.

אלא שלפעמים חושב האדם שצורת חיים שכזו עלולה לבורא את חשבון עבודת ה' שלו, שהרי בזמן הזה הוא יכול ללמוד עוד קצת תורה או להתנדב באיזה ארגון חסד, וממילא הגישה הנ"ל היא הפרעה לעבודת ה' שלו.

חלילה לנו לחשוב כך! משום שאנו מדברים כאן על הענקת "מזון הנפשי" של בן הזוג, ואין ספק שזה לא פחות חשוב ממצוות "צדקה" - וזו עבודת ה' מגוררה. כמו כן, הרי בהשקעה הזו תלויה כל האיכות של השלום בית, ממילא אין ספק שזה קודם במעלה לכל עבודת ה' אחרת.

צ"ק לנבוא "מלאך עני" אין מחזיקין או חונקין יור,

אלא הוא הולך שותף כל אדם בריא לחתוקים - ולא יפול לניכאון וכי,

לה חונקין שנתן אדם את הסיבוק ומחזיק בחיים, ואסור לנפלה בפה כל.